

Jak to bylo o žních

Třináctého července na svátek Markéty se říkávalo:

*Svatá Markéta
vede žence do žita.*

I tehdy v červenci žito už dozrálo. Sluníčko pánilo a po modrém nebi přeletěla půvabná bíločerná straka. Na jabloni se ve slunci lákavě leskla jablíčka. Straka neodolala a párkrát do jednoho klovla. Brrr! Otřásla se. Obilí už dozrálo, ale jablíčka ještě ne, jsou ještě kyselá.

Vedle na žitném poli je rušno. Zvědavá straka se tam letí podívat. Vojtovi sklízají žito a kdekdo jim při žních pomáhá. Sedlák Vojta kosí vepředu, za ním jde s kosou ve vedlejší pruhu hrnčír Josef a za hrnčířem učitel Janek. Kosy se zakusují pravidelně do stojících klasů, a jak ženci na poli postupují, obilí za nimi lehá.

Straka nad ženci nevšimavě proletěla, protože zahlídla Honzíka s Martínkem. Vydala se hned za nimi, a tak si ani neposlechla písničku, kterou muži zpívali.

K poli zatím přišly pomáhat také ženské, selka Vojtová, Mařenka i ševcová Běta s malou Barborkou přivázanou na zádech. Laškovně žencům odpověděly:

Což se mně má mi-lá hez-ká___ zdáš! Bu - deš tak hez-ká
až se___ vdáš? Ješ - tě hez - čej - ší, můj nej - mi-
lej - ší, vem si mě vem si mě u - hlí___ dáš.

Běta rozprostřela do stínu stromu na mezi peřinku a uložila na ni miminko, které spokojeně usnulo, a selka vedle postavila koš s jídlem k obědu.

